

DUHUL LUI MIHAI EMINESCU

“Dintre neguri argintoase o faptura se desprinde,
Ca fantoma peste codrii si ca aburul se-ntinde,
De se plec codrii Moldovei este umbra lui Stefan,
Dar de luna si izvorulingan soapte de alean,
Atunci vesnicia-aduce din basmul lui Ispirescu,
Peste codrii de arama geniul Mihai Eminescu!”
Caci din dorul multor vise ce-au trecut inspre morminte,
Reinvie Duhul geniu cu chip candid si cuminte!
“Auziti fosnete-n codru, genii melodii eterne?
Este Codrul ce in taina un altar duios aterne!”
“Auziti clipotul dulce al izvoarelor ce murmur
Pe cand raza lunei blonde valurile le tulbur?”
“Oh, acum ascultati soapta cea de noapte ca un suier,
Pare-a fi cornul lui Tepes sau a Iancului trist fluier!
Falfait de aripi multe bat in aier nascand duh,
Da, priviti cum pe o raza se coboara din vazduh,
Blandul si etern Luceafar in izvor sa se priveasca!
Pare trist cuprins in neguri, insa ochii-i sunt de foc,
Iar pe buze ca marmora versul isi sapase loc!
Codrul cetina si-o pleaca cu frunza pan-la pamant,
Doar stia batranul Codru a lui Eminescu , Cant”.

Duhul luand chipul lui Eminescu, zise:

“...Ce te legeni, codrule,
Fara ploaie, fara vant,
Cu crengile la pamant?”

Codrul raspunde:

“De ce nu m-as legana,
Daca trece vremea mea!
Ziua scade, noaptea creste,
Si frunzisul mi-l rareste!
Bate vantul frunza-n dunga,
Cantaretii mi-i alunga;
Bate vantul dintr-o parte,
Iarna-i aici, vara-i departe!”

“Vuiet lung purtat pe maguri duc ecourilor vesti,
Trezind codrii ce-mpresoara un satuc, la Ipotesti!
Apoi spre Ardeal dau semne sa-l anunte pe Vulcan,
Ce domneste peste Crisuri si in sangele-ardelean!
Marea valurile-si umfla, iar oglinda lor albastra,
Zugravea blandul Luceafar, sfant in poezia noastra!
Pe al Crisului mal verde rasari un monument!
Putna-n clopotul de-arama il vesti intr-un moment!
Iar Suceava se trezeste la a Codrului chemare,

Presimțind marimea clipei ce stralucea prin zare!”

Cerul stelele-si aprinde ca in vremi de odinioara,
Luna dupa brazi si-arata chipu-i blond ca de fecioara,
Vaile-si revarsa ceata si-o intind peste campie,
Pregatind-o pentru Soare s-o prefaca-argintarie!
Insfarsit, Codrul intreaba cu-a lui vesnica marire:
“...Spune Duh frumos, in versuri, cea mai dulce amintire!”

Duhul lui Mihai Eminescu sopteste:

“Fiind baiet paduri cutreeram,
Si ma culcam ades langa izvor,
S-aud cum apa suna-ncetisor;
Un freamat lin trecea din ram in ram,
Si un miros venea adormitor.
Astfel adesea eu nopti intregi am mas’
Bland inganat de-al valurilor glas”.

In poieni izvoare susur cu-al lor glas chemand simbolic,
Pe cand cantul unei mierle suna grav si melancolic!
O priveliste de noapte cand doar ingerii si duhuri,
Se desfat l-al lunei raze prin inaltele vazduhuri,
Caci Poetul nostru geniu un Luceafar va ramane,
Iata, Duhul se indreapta spre stiutul izvor tainic!

Ajuns langa izvor, Duhul intreaba:

“Ce soptesti atat de tainic,
Tu izvor de canturi dulci,
Repezind balaia unda,
Floarea tarmului o smulgi;
Si o duci, o duci cu tine,
Vajaind incet pe prund;
Ale tale unde floarea,
Cine stie unde-o ascund?”

Tacere. Duhul lui Eminescu zice iar:

“Se bate miezul noptii in clopot de arama,
Si somnul vames vietii nu vrea sa-mi ieie vama,
Pe cai batute-adesea vrea mintea sa ma poarte,
S-asaman intr-olalta viata si cu moarte,
Si cumpana gandirii si azi nu se mai schimba,
Caci intre amandoua sta neclintita limba”.

Izvorul raspunde:

“Tu niciodata n-ai lipsit, ca luna ce luceste,
Lumini in noapte aducand prin albele ferestre,

De vrei aminte sa-ti aduci, -ci stiu ca n-ai uitat-,
Mai spune-mi versul tau frumos ce eu l-am ascultat”.

Duhul lui Mihai Eminescu, cutremurandu-se:

“Cand amintirile-n trecut,
Incearca sa ma cheme,
Pe drumul lung si cunoscut,
Mai trec din vreme-n vreme.

Deasupra casei tale ies
Si azi aceleasi stele,
Ce-au luminat atat de des,
Induiosarii mele.

Si peste arbori rasfirati,
Rasare blanda luna,
Ce ne gasea imbratisati,
Soptindu-ne-mpreuna.

A noastre inimi isi jurau,
Credinta pe toti vecii,
Cand pe carari se scuturau
De floare liliicii.

Putut-au, oare, atata dor,
In noapte sa se stinga,
Cand valurile din izvor
N-au incetat sa planga?

Cand luna trece prin stejari,
Urmand mereu in cale-si,
Cand ochii tai, tot inca mari,
Se uita dulci si galesi?

Poezia, in chip de Porumbita:

“Oh, simt codru cum invie, vaile-s de farmec pline,
Zarea-i inmuiata-n farmec si-n parfumuri de sulfine,
Rauri si izvoare picur cercand marea simfonie,
Pregatind divina orga a maestrului ce-nvie,
Caci asemenea luminii stelei cea de mult apusa,
Azi ajunge, se rasfrange trezind romaneasca muza!
Tu, Luceafar, ce lasat-ai viata l-al meu san sa steie,
Vesnic peste Tara-ti draga ca lumina sa scanteie,
Hai, arata-te-n marire, sa-ti privesc ochii tai mari,
Spune-ne povesti cu zane, cu par blond si buze tari;
Cu averi ce macinara multe suflete hoinare,
Cand nebuna si truditata viata omului dispare!
Apoi, de la Nistru mare pan-la Tisa cea romana,

Neamul nostru sa se tina strasniceste mana-n mana!
Iar ceasornicul urmandu-si lunga timpului carare,
Tu, cu gene ostenite sufla-i seara-n lumanare,
Si dormeai la sanu-mi dulce ca-n campii la Ipotesti,
Visand versul, ochi albastrii ca si stelele ceresti.
In poem daltuiai boiul cel mladiu ca de fecioara,
De-am ramas si azi intocmai cum eram odinioara!
Hai, sopteste-mi, ca mi-e sete si de dorul tau ma pierd,
Tu sa-mi spui povesti cu zane si eu fruntea sa-ti dezmierd!”

Deuhul lui Mihai Eminescu raspunde:

“O, dulce inger bland,
Cu ochi uimiti de mari,
La ce mai reapari,
Sa-ngreui al meu gand?
Ca no-i mai auzi,
Ca-mi amintesti v’o zi,
Din viata mea de sat!

Mai poti sa-ti amintesti,
Cum noi umblam desculti
Si tu stateai s-asculti,
Duiioasele povesti?
Spuneam cum au umblat,
Frumos fecior de crai,
In lume noua ai,
Iubita de-au aflat.

V

Dar azi, cand se pare,
Ca-n veci eu te-am uitat,
Tu iar te-ai aratat,
Ca-n tineretea mea,
Suflarea ta usor,
Zburat-au racorind,
Si reintinerind,
Intaiul meu amor”.

In argintul diminetii auroase raze scapar,
Tremurand de dor se urca inspre cer blandul Luceafar,
El privind cu nostalgie cum straluce valul marii,
Reincepe melancolic, genial versul Cantarii:

“A fost odata ca-n povesti,
A fost ca niciodata,
Din rude mari imparatesti,
O prea frumoasa fata;

Si era una la parinti,
Si mandra-n toate cele,

Cum e Fecioara intre sfinti,
Si luna intre stele.

Din umbra falnicelor bolti,
Ea pasul si-l indreapta,
Langa fereasta, unde-n colt,
Luceafarul asteapta.

Privea in zare cum pe mari,
Rasare si straluce,
Pe miscatoarele carari,
Corabii negre duce.

Il vede azi, il vede mani,
Astfel dorinta-i gata,
El iar, privind de saptamani,
Ii cade draga fata.

Cum ea pe coate-si razima,
Visand ale ei temple,
De dorul lui si inima,
Si sufletu-i se umple!”

Pentru cititor:

Toate versurile cu care “Duhul lui Mihai Eminescu
raspunde, sunt versuri reale ale Poetului nostru national,
Mihai Eminescu.

Ioan Miclau – Australia